

RICHARD ŠUSTA

DOTEK NULAČASU

ČÁST PRVNÍ [NULA PLUS]

Dotek nulačasu

Část 1. – Nula plus

Richard Šusta

E-kniha se připravila ve spolupráci s Klubem Julese Verna

V tištěné podobě vyšla v červenci 2003, počet stran 420

Malá knižní řada Poutník č. 31, vydavatel Klub Julese Verna Praha

ISBN 80-85892-71-5

Obálka © 2003 Milan Fibiger

Ilustrace © 2003 Zdeněk Malínský

Interní údaje - verze převodu textu na e-knihu 1.1

*Věnováno, mému synovi, který teprve objevuje propojený svět, s podě-
kováním*

Františce Vrbenské, jejíž cenné rady jsem využil v ději,

Dáše Volencové za její trpělivost s mými výlety do fantazie,

Dobroušovi Podpěrovi za četné technické připomínky

*a korektorovi Filipovi Gotfridovi, který mi přidělal kosmické množ-
ství práce.*

Anotace: Část první — Nula plus

Lidstvo si prožilo svou první celosvětovou ekologickou katastrofu a vyrovnává se s následky. Bitevní roboti střeží hranice Evropské unie proti nelegální imigraci a Pražská smlouva omezila počty spacer, nosičů směrových nukleárních pum, ale žádné opatření nezabránilo dalšímu soupeření států a nadnárodních společností. Síťové sociální servery i obchodníci bojují o klienty a tajnou zbraní informační války je nulačas.

A mladý Rievan je s ním spojený víc, než sám tuší, a navíc má mocné nepřátele. Sehnal práci jen v opovrhované polovirtuální herně, ale i odtud je na hodinu propuštěn, když se pokusí zachránit jednoho klienta (ilustrace na obálce). Světoznámá firma mu nabídne vzápětí nové zaměstnání, které se ukáže jako báječná příležitost, jenže pro jiné.

Napínává hard sci-fi vypráví o rozlehlém světě, kterého se ještě můžete dožít.

Na konci elektronického vydání knihy najdete přílohy:

- * **Help4you hledání: Které hlavní osoby pozná Rievan Efer?** – *sem se můžete podívat, pokud zapomenete některé osoby či vazby mezi nimi.*
- * **Help4you hledání: Salismorfni & saleko** – *podrobný popis saleko, která se postupně přibližuje v textu. Zde je vše pohromadě.*
- * **Chyba! Nenalezen zdroj odkazů.** – seznam kapitol

Log nula plus

Přicházel k sobě po etapách. Napřed si uvědomil drsnou podlahu, na níž ležel spolu se svým osudem, a v nosních dírkách ucítil proudění vzduchu. Poté uslyšel šum ventilace a úplně nakonec se mu začal vracet zrak. Tmu v jeho očích protrhly rozmazané světelné skvrny, které se postupně zaostřovaly. Nadzvedl hlavu.

Dveře se rozestupovaly a mezi nimi se objevila lesklá hlaveň. Spatřil ji jako bělavou skvrnu těsně nad podlahou a nedokázal na ni zareagovat. A těžko by se ubránil, i kdyby si jí všiml a měl čím. Ruce, které ji držely, zahájily střelbu okamžitě, jakmile se mezera mezi veřejemi zvětšila na šířku dlaně.

Obkroužila ho blízkost smrti a spolu s ní dotek nulačasu. Jeho myslí prolétly desítky logů se záznamy zážitků klíčových osob. Vnímal je zrychleně, jeden za druhým, a prožil mnoho příhod, včetně svých vlastních, podobně jako umírající prochází prchajícím životem. Vše sledovaly miliony abonentů a stávaly se svědky dosud pečlivě střežených tajemství.

Nejstarší log ho vracel o čtrnáct let zpět, na haldu hlušiny sibiřského dolu Nastasja, kde to vše začalo, a ukazoval události očima Yinky Owino, černé psychotrony ambiciózní ruské společnosti RuMat, jejíž existence ovlivnila začátek třetího tisíciletí podobně jako emoty, globalizace, kybersnuff, saleko, směrové nukleární pumy a nulačas...

Logy slepců

Yinčina mohyla

KUPUJETE JÍ DIAMANT? Navštivte tedy server Nastasja s nabídkou stejně bohatou jako nová sibiřská naleziště. [gems.nastasja.ru]

Yinka Owino si na vršku haldy připadala jako zaživa pohřbená na obří mohyle. Choulila se do medvědího kožichu u dohořívajícího táboráku a bázně pozorovala techniky v černých montérkách, kteří kolem ní připravovali scénu pro natáčení. Narudlá zář ohně je měnila v přízraky. Proplétali se mezi břízami, které jim hrozily rozsápáním obřími pařáty, zpod zakrslých keřů si na ně brousily tesáky bytosti z temných ság a pod nohama jim sténaly kamenné kosti jejich předchozích obětí, zakryté dřevým rubášem noční oblohy.

Yinka se zachvěla pod tíhou svých vidin. Ukryla spodní ret mezi zuby, sála sladkou chuť rtěnky a přemýšlela, odkud se bere její pochmurná nálada. Opět vnímala nebezpečí, jenže tentokrát nedokázala odhadnout jeho zdroj; vjemy byly příliš beztvaré a nekonkrétní. Nevypadaly však na ohrožení od konkurenčních sibiřských gangů, spíš na přírodní katastrofu, jenže jakou? Její prokleté nadání zase fungovalo jenom napůl, jako obvykle.

Chmury, které ji trápily, odehnalo zesílené dunění vzdálené elektrocentrály. Strojník Ivan Dvanov ji nahodil už před čtvrt hodinou, ale až teď, když se diesel dostatečně zahřál, se sepnul stykač a napájecími kabely začala proudit elektřina. Rozsvítily se lampy kolem kruhového altánku a poblíž něho zaplála baterie světlometů na vršku transportéru se skříňovou nástavbou. Ostré světlo výbojek zalilo severní část vrcholku haldy o velikosti poloviny fotbalového hřiště, namísto trávníku po-

krytého drtí, z níž vyrůstaly ojedinělé břízy, keře, kleč a traviny. Tribuny tady chyběly, ale diváci by se přesto našli.

Špionážní družice by zachytily nejen Yinčinu vychrtlou postavu, ale i jizvy na její černé tváři a drobné copánky, z nichž si upletla vysoký africký účes ve tvaru homole. Naštěstí se výzvědné drahocennosti ukrývaly v horách informačního balastu, jejichž prozkoumání přesahovalo lidské možnosti. Drtivou většinu snímků získaných družicemi spatřily pouze analyzační počítače a teprve potom, když detekovaly něco zajímavého, nastoupili specialisté a provedli podrobný průzkum podezřelé oblasti.

Bylo krajně nepravděpodobné, že by se někdo cizí staral o sibiřskou haldu hlušiny, ale pro všechny případy se na ní hrálo satelitní divadlo. Kameraman rozvážně obcházel přístřešek a zkoumal světelné podmínky scény. Dva technici podle jeho pokynů rozmisťovali reflexní stojany a upravovali clony světlometů. Šéf projektu Igor Jakut a jeho mladý pomocník Amin Čukča přinesli z džípu zlacený hvězdný globus posázený drahokamy, který sloužil za záminku pro jejich noční práci na haldě. Většinu potřebných záběrů natočili už před týdnem a stačilo doplnit je pohledy na noční oblohu, pro srovnání globusu s originálem, a výsledek se mohl rovnou uložit na reklamní server dolu Nastasja.

Nejdůležitější přístroj, kvůli němuž sem Yinka přijela, zůstal ve tmě, na neosvětlené jižní straně vrcholku. Pod maskovací sítí se tam schovával prstenec, který zdálky připomínal nízkou skruž studny o metrovém průměru a šířce dlaně. Podpírala ho čtveřice krátkých teleskopických tyčí s precizními mikrometrickými servomechanismy, kterými se nastavovala jeho poloha. Momentálně byl natočen otvorem zhruba na jihoji-

hozápad a nakloněný o deset stupňů nad čáru obzoru.

Pokud by někdo našel prsteneček na družicovém snímku navzdory pečlivému maskování, pokládal by ho nejspíš za pozůstatek důlní výztuže, v horším případě za pomocný výškoměr radiolokátoru. Kdyby se však cizí výzvědné služby dozvěděly, že do něho proudí většina energie mohutné diesellové elektrocentrály, okamžitě by přitáhl jejich zájem. Jeho účel proto znaly výhradně důvěryhodné osoby.

Do vnitřní strany prstence bylo zasazeno dvacet čtyři velkých diamantů nalezených před lety při hloubení odvětrávací štoly, když razicí štít pronikl do pravěkého pazourkového dolu, později využitého jako pohřební komora. Ve vlhku se kosti již dávno rozpadly, stejně tak i měděné a bronzové šperky, a z obětí zůstaly jedině kameny věnované mrtvým na cestu do bohatších lovišť. Odborníky zarazily hlavně diamanty, unikátní svědectví o schopnosti předků opracovávat tvrdé nerosty. Našlo se jich čtyřicet dva a půl karátu a jeho klenotnická cena by se blížila milionu euro, kdyby ji nesnižovaly nečistoty, nehezké šedé zbarvení a nezvyklý výbrus do oktaedru, čili pravidelného osmistěnu, který neumocňoval optické vlastnosti.

Při analýze se přišlo na neobvyklé charakteristiky jejich krystalové mřížky, neznámým způsobem narušené složitým pletivem kazů, a zpráva o mimořádném archeologickém objevu skončila v krbu. Pro jistotu, neboť trezory občas vydávají svědectví. Nedůvěryhodné osoby, nešťastně zasvěcené do tajemství, naopak našly věčné útočiště v pohřební komoře.

Yinka patřila k těm šťastnějším. Igor, konstruktér prstence, se jí jed-

nou snažil vysvětlit i podstatu jeho činnosti. Rozpovídal se o kvantové mechanice krystalických mřížek, transformacích a interakcích energetických polí, včetně psi-pole umožňujícího telepatii, ale jenom zvýšil její zmatek. Ze sáhodlouhé přednášky si pamatovala leda to, že diamanty umocňují psi-pole, podobně jako megafon mění šepot v křik anebo fotonásobič množí fotony ze vzdálených hvězd. Nejistoty se tím nezbačila, spíš naopak, nechápala ani megafon, natož nějaký fotonásobič.

Bála se techniky. Vědecké objevy nemilosrdně pohrbívaly světy zázraků vysněné předky a přetvářely je na neživé, poruchové aparáty. Prstenec představoval analogii k magickým zrcadlům. Ta byla mnohonásobně nebezpečnější než echoánská zaklínadla pro evokace temných astrálních sil a nebo omamná nekromantická kuřidla. Chovala se nevypočitatelně, vytvářela iluze a zničehožnic vybuchovala. Yinka nevěřila, že jejich elektronická obdoba bude o něco spolehlivější. Už kvůli původu diamantů.

Pokaždé proto přijížděla na vrcholek haldy hlušiny mezi prvními. Tvrdila, že potřebuje čas a oheň k aklimatizování se na rušivé energie. Igor se s ní nehádal, nezasahoval do její specializace a nechával pro ni připravovat soukromé táboráky. Věřil její lži, kterou zakrývala obavy ze spolupráce s přístroji, jimž nerozuměla, a především je neměla pod úplnou kontrolou; tou primární podmínkou jakýchkoliv psychotronických experimentů. Pokaždé hleděla do plamenů a přitom po očku sledovala, jak technici evokují život ve svých kovových monstrech, aby aspoň trochu uvěřila v to, že je budou stejně tak obratně ovládat, kdyby se něco nenadále zvrtilo.

Igor na ni zavolal, že je vše hotovo. Ještě chvíli pozorovala skomíra-

jící oheň a pak se vydala k přístřešku. Když vešla pod jeho plátěnou střechu, která ji chránila před zvědavými družicemi, odkopla sandály a shodila medvědí kožich, svůj jediný oděv. Nahá usedla na připravený kulatý polštář a zaujala pozici lotosu. Přehlížela chlípné pohledy Igora a dvacetiletého Amina. Pořád nechápali, že miluje vzrušení, ale nestojí o muže. Nejraději by nosila výraznou ceduli ‚Nemám zájem!‘ a pracovala sama někde v hluboké jeskyni, ale bohužel její schopnosti nabývaly maxima, když seděla nahá za bezměsíčné noci na vrcholku osamělé hory. Halda hlušiny představovala kompromis mezi jejími požadavky a podmínkami pro činnost prstence, který se neobešel bez podpory techniky.

„Yi, buď dnes hodnou holčičkou,“ neodpustil si Igor malé napomenutí. Postavil před ni stojánek s mikrofonem a dodal: „Potřebujeme jen údaje o zabezpečení vstupu do centrály. Zbytek zařídí naše přeřadové komando.“ Podíval se na ni starostlivě. „Něco mi říká, že tentokrát to chce rychle tam a ještě čiperněji zpět. Nebudeš dnes experimentovat, vid’?“

Když kývla, nasadil jí na hlavu ovládací kroužek. Ten vypadal jako zmenšenina velkého prstence a nejvíc ze všeho připomínal železný objekt pro bojového psa, avšak obrácený naruby. Z jeho vnitřní strany vyčnívaly hroty čtyřicetiletých desetikarátových černých oktaedrových diamantů, nově vyrobených podle jejich pravěkých protějšků. Podobaly se originálům pouze tvarem a postrádaly jejich vlastnosti. Mírně s nimi však rezonovaly, což pro napojení stačilo.

Když se dotkly Yinčiny hlavy, pocítila vliv intenzivního psi-pole. Pulsovalo a palčivě bodalo skoro až na hranici snesitelnosti. Snášela

muka trpělivě, zhluboka dýchala a čekala, až se na jeho působení trochu aklimatizuje. Jakmile nepříjemné vjemy zeslábly, začala v jazyce svého domorodého kmene přivolávat duchy předků, živlů a totemových zvířat. Nevěřila na ně. Dívala se na svět ryze materialisticky a v skrytých silách neviděla nic jiného než jevy neznámé současné vědě. Zamilovala si však nápěv evokace, kterou slýchávala od svého otce. Uklidňovala si jím mysl a odpoutávala se od rušivých vjemů z okolí.

Jakmile dosáhla potřebného soustředění, poslala část svého astrálního vědomí do ovládacího kroužku a nechala se přenést do psi-vlákna generovaného velkým prstencem. Nezažila přitom žádné efektní lety barevnými tunely a neslyšela podmanivou hudbu sfér; podobné iluze nechávala začátečníkům. Její mysl přešla hladce do polosnového stavu podobného okamžiku těsně před probuzením, kdy část osobnosti ještě dlí ve světě snů, zatímco druhá se už vrátila pod teplou peřinu a zvědavě sleduje barvitě fantazie.

Psychotronické schopnosti zůstaly lidem z archaických dob, kdy je chránily před ohrožením. Dnes u většiny jedinců zeslábly a zmizely pod nánosy jejich fantazie a vzpomínek. Yinka uměla potlačit vlastní představivost a umocnit zrcadlení skutečnosti ve své myslí. Viděla obrazy a slyšela zvuky podobně, jako jiní během toulek sny, avšak u ní se jednalo o otisky reality. Okrajově stále vnímala vršek haldy, avšak většina její pozornosti se toulala v psi-vlákne velkého prstence. Pomocí něho se dostala dál, než by sama svedla. Dosáhlo přes půl zeměkoule, ale špatně se zaměřovalo pro svůj zvlněný a nepravidelný tvar. Občas se i samo přitáhlo k něčemu pozoruhodnému a tak se nikdy nedalo zacílit s jistotou.

Konec psi-vlákna se tentokrát dotýkal oceánu. Měl tvar koule o zhruba kilometrovém průměru, kterou byl vymezen prostor, z něhož Yinka mohla bez rizika přijímat vjemy, chráněná zesílenou energií. Přesouvala svou pozornost po hladině a hledala něco, podle čeho by určila, kam se vlastně dívá. Zprvu nedokázala zachytit nic živého. Potácela se mezi rybami, hynoucími v objetí nějaké chemické břečky, a svíraly ji hrůzné pocity zmaru, ještě horší než její mučivá deprese před seancí. Ve vodě se hemžilo cosi cizího, nějaké nezvyklé mikroorganismy reagující na přítomnost psi-pole. Tohle ještě nezažila! Odkud se tady vzaly?

Teprve po chvíli potlačila rušivé pocity a spatřila obrazy okolí. Ve sledovaném místě právě svítalo a krev ranních červánků zalévala raněnou loď, z níž unikaly chemikálie, zřejmě velmi nebezpečné, protože kolem nacházela samou techniku. Automaty řídily šest člunů, které budovaly norné stěny pro uzavření jedů a zamezení jejich dalšího odnášení mořskými proudy. Pomáhala jim pětice podmořských robotů rozprostírajících pod hladinou plastické pásy.

Yinka detekovala člověka pouze ve vrtulníku. Kroužil těsně nad hladinou a rozprašoval na ni šedý prášek. Neuměla se napojit na pohybující se objekt. Chtěla už marnou snahu vzdát a pokynout operátorům, aby přesunuli psi-vlákno jinam, když vtom na samém jeho okraji spatřila velký motorový člun. Kapitán ho neustálým manévrováním udržoval přesně ve směru proti větru od poškozené lodi. Na zadní nástavbě pokračovali dva technici v oranžových gumácích a na klubku lan na přídí seděl třináctiletý mladík v kožené bundě a vysokých okovaných botách. Jeho přítomnost udělala Yince obrovskou radost; milovala přetvářkou nezkalená vědomí dětí.

Dle zvyku se na chlapce napojila opatrně, i když tentokrát nemusela. Sledoval záchranné práce jenom letmo, aby jeho táta u kormidla neřekl, a plně se soustředil na strategickou hru na svém laptopu. Velení virtuálním bandám ho natolik pohlcovalo, že by nepostřehl, ani kdyby mu vpadla do myšlenek s razancí elitního komanda. Měl jich v mysli už bezpočet. Bojoval na straně mang balancujících na vysokých lodičkách, v krátkých sukénkách a efektních neprůstřelných podprsenkách, které by je v realitě nechránily ani před zásahem ze špuntovky. Vedl je proti invazi nesnesitelně ukecaných válečných robotů, do nichž programátoři hry zakleli extrakt vrcholné stupidity. Nejbrilantnější proslovy robotů, kromě věčného opěvování oleje a akumulátorů, tvořily brutální hlášky ve stylu ‚Kozy se rozprsknou, když se useknou!‘. Slaboduché a nesmyslné! Yinka to věděla, ošetřovala zraněné ženy za jedné z mnoha afrických občanských válek. Od té doby nesnášela surovost, ale její virtuální simulace jí nevadily; byly pouhým stínem reality.

Chlapec ji začlenil do svého vnitřního světa a úsečně odpovídal na její otázky, které ho vyrušovaly ze hry. Heslovitě jí řekl, že se jmenuje Rievan Efer, podmorskí roboti patří jeho tátovi Johnovi a pomáhají likvidovat havárii lodi *Sladká Isabela*. Ta spalovala odpad na širém moři a její náklad nad ránem nečekaně vybuchl. Vrtulník shazoval kapsle s nějakými novými čistícími mikroorganismy nakříženými japonskou genetickou firmou. Ještě se v praxi nepoužily a zde se testovaly.

‚No nazdar!‘ pomyslela si Yinka. Napadlo ji vysvětlení, proč se jí moře zdálo tak nesnesitelně cizí. V poslední době se genetici předháněli v experimentech a usilovně se snažili oživit kdejaké pravěké mikroorganismy. Naposledy se jim údajně podařilo vzkřísit život starý skoro tři

sta milionů let. Že by něco takového nasadili i tady? Vzápětí bláznivou ideu zavrhla: „To snad ne! Přece mají rozum! S nekromancí si hrají jen cvokové!“

„Yinko, potřebujeme polohu,“ zaslechla Igora. Vnímala ho jako dunivý božský hlas přicházející z velké dálky. Tlumočila otázku Rievanovi, který rychle otevřel na laptopu okno satelitní navigace a dál drtil roboty. Odrecitovala zeměpisné souřadnice do mikrofonu, poděkovala Rievanovi a odpojila se od něho.

Operátoři vypočetli, že žádaný cíl minuli o pouhých sto pět kilometrů, což se dalo považovat za mimořádné štěstí. Nemuseli znovu metat psi-vlákno a mohli jen přesunout jeho konec. Slabá astrální stopa, zůstávající za ním při jeho pohybech, bude při stokilometrovém přesunu relativně krátká a výrazněji ho nerozostří.

Mikrometrické servomechanismy v podpěrách prstence se daly do pohybu. Yinka trochu oslabila svou pozornost, aby si oddechla, a nechala se volně unášet nad tichomořskou hladinou. Když uviděla pobřeží malého korálového ostrova, dala pokyn k zastavení pohybu, aby upřesnila pozici. Na pláži našla několik vzrušeně debatujících lidí s potápěčskou výbavou, zřejmě šťastných lovců pokladů, protože pod plátěným přístřeškem leželo v cídícím roztoku několik starobyklých šperků, jimž vévodil zašlý náramek posázený osmi narudlými diamanty.

Yinka se přemohla, výjimečně si nevsílala okouzlujících klenotů - své vášně, a zaměřila se na světlovlasou holčičku, zhruba jedenáctiletou, která fascinovaně sledovala proces jejich čištění. Narozdíl od Rievana se víc rozpovídala. Jmenovala se Faustina Flipper a byla tady s rodiči a jejich přáteli. Postěžovala si, že nedokončí výzkum staré pi-

rátské lodě plné pokladů, protože před chvílí rádio japonské námořní služby oznámilo, že mořský proud unáší k jejich ostrovu vodu zamořenou jedy ze *Sladké Isabely*. Jejich jachta odplula včera pro zásoby a nezůstal jim žádný člun schopný plavby na širém moři, na němž by odvezli všechny nádherné šperky do bezpečí.

Operátoři i z těchto skromných údajů stanovili zeměpisnou polohu místa a upřesnili korekci natočení prstence. Tentokrát Yinka plula nad oceánem krátce. Brzy se psi-vlákno zastavilo u mnohem většího ostrova, ale bohužel příliš daleko od jeho pobřeží. Udílela operátorům pokyny: „Vlevo, vpřed, mírně vpravo...“ dokud se střed psi-vlákna nedostal k americké vojenské základně rozkládající se podél pláže. Popsala její vzhled a když jí operátoři potvrdili, že konečně vidí žádaný cíl, pustila se do výběru vhodného vojáka, aby na něj ukotvila psi-vlákno a zajistila tak jeho dlouhodobou stabilitu.

Zkoumala ubikace mužstva, nezvykle luxusní; vojíni bydleli v bytech, téměř tak přepychově zařízených, jako měla ona sama, až na klenoty, kterých samozřejmě vlastnila stokrát víc. Vnímala plakáty s nahotinkami, myšlenky na nahotinky, i nahotinky samotné kroutící se pod dekami se svými milenci. Američané tady měli parádní vojnu! Držela si nadhled a pátrala po zasněné mysli nejpříhodnější pro napojení, ale ve všech nacházela bouře nesnesitelných myšlenek, do nichž se jí nechtělo nořit. Náhle zachytila mírné emoce. Opustila ložnice mužstva a zamířila k vilám důstojníků, i když věděla, že ji za to bude čekat ostrá výtka.

Kapitán Leosantal D'Icerivuethjager se při kotvení psi-vlákna jen neznatelně zavrtěl. Před chvílí se probudil a několik rušivých pocitů, které jím projely, se ztratilo v dozvucích přerušného snu o kariéře su-

permana. Nenechal se vyvést z míry a zachoval se přesně podle přezdívky kapitán Zmrz, kterou ho častovali jeho kolegové, čímž hrubě zneuctívali letitou tradici D'Icerivuethjagerů, hrdých na svá složitá a obtížně vyslovitelná jména. Zachumlal se do deky a sledoval dál svou milenkou, instruktorku karate Jezabel Nakin, která právě vstala a na terase před ložnicí trénovala mistrovskou katu. Cvičila s fascinující lehkostí, skoro jako kdyby neznala gravitaci, avšak její údery měly potřebnou tvrdost a nemilosrdně zasahovaly rozestavěné cvičné figuríny. Skutečným útočníkům by nepochybně praštěly kosti a bolestí se zauzlovaly nervy.

I dnes si Jezabel pod kimono oblékla neprůsvitný trikot, přestože počasí více přálo plavkám. S krajní nechutí ukazovala svou kůži a radši trpěla horkem. Stud si nezvykle silně zotročil její duši a uvěznil ji v nejtemnějších puritánských dobách, takže by její intimní chování odsouhlasil i nejzapřisáhlejší inkvizitor. Právě tím učarovala Zmrzovi, který postelové hrátky pokládal za zbytečné plýtvání energií a ženy nejraději obdivoval očima milovníka umění, posuzujícího krásy světa z dostatečného odstupu.

„Kapitán se složitým jménem, přezdívaný Zmrz,“ diktovala Yinka do mikrofonu. „Přátelí se s karatistkou Jezabel. Právě vstávají.“

Nadšeně chtěla prozkoumat Zmrzovu mysl prostou emocí, ale Igor ji zarazil: „Odpoj se! Šetři své síly.“

Yinka poslechla. Pomalu se vyvlékla z psi-vlákna a sjednotila svou rozštěpenou pozornost. Ukotvení nemohlo zůstat dlouho bez dozoru, aby se neporušilo. Igor ihned sejmul ovládací prsteneček z její hlavy a nasadil ho Aminovi. Mladík již čekal připravený, po vzoru Yinky seděl

v lotosu, ale zcela zbytečně nahý, protože sebetlustší šaty by neovlivnily jeho mdlé schopnosti. Dovedl akorát sledovat ukotvené objekty a to ještě s námahou, což prokázal při adaptaci na psi-pole. Hned se mu zrychlil dech a několikrát bolestně sykl.

Yinka si rozhýbala zdřevěnělé nohy a postavila se. Mírně se jí točila hlava z množství psychické energie, kterou ze sebe vydala během seance, ale jinak se cítila v pořádku. Zůstala bosá, aby si trochu promasírovala chodidla, jen přes ramena si hodila svůj medvědí kožich. S despektem se podívala na potícího se Amina a poznamenala: „Tohle Ája zvládá mnohem lépe.“

„Ale moc žvaní!“ odsekl Igor tiše. „A proto zůstal doma. Snad to bez něho přežiješ!“

Yinka obrátila oči v sloup, ale neměla chuť na hádky a tak bez odpovědi vyšla z altánku. Opatrně našlapovala bosými chodidly na studené kameny a přemýšlela, jestli někdy v životě slyšela pitomější žárlivou poznámku. Kolumbijec Ajosan Mauroso, syn indiánského šamana, by ji rád dostal do peří, stejně jako mnoho jiných chlapů, čímž se jí dokonale zprotivil. Trpěla ho jedině kvůli jeho zálibě ve špercích, ty k smrti zbožňovala, a také pro jeho dvanáctiletou dceru Akilu, s čistou a nevinnou duší a nádhernou postavou, jakou okouzlují mladé Arabky; tou byla po své matce, Ajosanově první lásce. Po otci, věčná sláva Alláhovi, podědila minimum. Yinka by si přála někdy v budoucnu porodit takovou dceru, až se rozhodne mít sama děti, a kupovat pro ni krásné šaty a šperky.

Obloukem obešla kameramana, který vytrvale předstíral natáčení, a zamířila do stínu u boku operátorské stanice, aby dobře viděla sou-

hvězdí. Obdivovala planoucí hvězdy na bezměsíčné obloze a nechala se unášet melancholií. Žila si na Sibiři v blahobytu a beze strachu. Na druhou stranu, za bezpečí zaplatila dost draze. Ztratila nezávislost a otročila klanu Javenů, bývalým politikům, zločinným generálům a gangsterům, kteří svou minulost, krutou jako osudy širé Rusi, maskovali pod novým honosným jménem a třpytem nakradeného bohatství, a své technické zpoždění za vyspělým světem se horečně snažili dohnat krkolomnými psychotronickými experimenty.

„Chce tě naše paní,“ zavolal na ni Igor. Yinka pokývala hlavou, dobře věděla proč. Vrátila se do altánku a vzala si terminál šifrovače. Z jeho obrazovky se mračila Absigial Javenová, padesátiletá vládkyně dolu Nastasja, kterou zaměstnanci uctivě oslovovali „naše paní“, blízcí spolupracovníci jí říkali Absigial a nejbližší přátelé Absy.

„Ty zfetovaná gnu, šílíš? Měla ses napojit na vojína! Proč jsi vlezla do zástupce náčelníka bezpečnostní služby?“ vyčetla jí Absy ostře, což znamenalo, že se zase tak moc nezlobí. Kdyby se doopravdy rozzuřila, její hlas by mrazil jako absolutní nula, teplota vesmírné prázdnoty, a její příkazy by se svými účinky vyrovnaly dešti meteoritů.

„Promiň, Absy,“ řekla Yinka pokorně. Nepřekvapilo ji, že zjistili tak snadno totožnost Zmrze. Soukromá databáze Javenů obsahovala neskutečné množství neuvěřitelně přesných údajů, z větší části ukradených z ruských špionážních archivů. S mírným úsměvem doplnila: „Měl v hlavě prázdno jako každý fyzl. Bude se s ním dobře pracovat.“

„Zasloužila bys být týden bez houbiček!“ pronesla výhružně Absy. „Víš přece, že Američané zkoumají psi-pole. Dosud nevíme, jestli ho už ovládají jako my, ale školí důstojníky, aby poznali, když se dostanou

pod jeho vliv. Zejména teď, kdy nedávno chytili ukrajinskou telegnostičku napojenou na člena generálního štábu NATO!“

Yinka už věděla, že jí neposlušnost prošla a její dávka oblíbených snových drog nebude omezena. Jak se právě ukázalo, americký výcvik za moc nestojí, neboť Zmrz nic neodhalil, což byla rovněž pozoruhodná informace.

„Yi, moc riskuješ!“ vyčetla jí Absy mateřským tónem. Obrátila pohled k Igorovi, který mlčky čekal vedle Yinky, a chladně mu rozkázala: „Žádné experimenty! Zjistit zajištění u vstupu S a poté ihned přerušit kontakt. Nechci tady americké rakety! Máme jediný prstenec a když o něj přijdeme, neseženeme diamanty na další!“

„Rozkaz, moje paní,“ řekl Igor komisně. Hned po skončení spojení udělal útrpný obličej nad obavami, které považoval za zbytečnou fobii. Sibiř zabírala třináct a půl milionů kilometrů čtverečních, tedy o polovinu víc než celé slavné Státy, a vyhledat na družicových snímcích jeden zahradní altán, to by dalo pořádně zabrat i hodně výkonným analyzátorům.

Yinka se na Igora zle podívala, aby mu dala najevo, že nesdílí jeho názor. A měla pádné důvody. Seznámila se s Absy v nemocnici, poté, co jedna americká raketa vypálená jako odvěta za teroristický útok, zabloudila a vybuchla v blízkosti výletního autobusu. Zjizvila Yinčinu tvář a Absy sebrala nohy a jediného syna.

„Yinko, neškleb se, pěkně jsi nám to zavařila!“ vytrhl ji Igor ze vzpomínek. „Zmrz nasedá do džípu. Prdlej Amerikán! Má to do práce pár kroků a jezdí autem,“ zalomil rukama. „Půjde-li do centrály přes vrátnici, můžem to zabalit! Z důstojnického parkingu musí kolem bará-

ku ke vstupu S pro mužstvo. Ten má elektronickou kontrolu. Rozumíš?“

Yinka poslušně kývla, dnes se už nazlobila dost a tak se raději zdržela uštěpačných poznámek. Shodila ze sebe kožich a zaujala pozici lotosu vedle zpoceného Amina. Igor jí předal ovládací prstenec a natočil mikrofon před její pusou.

Když se napojila, Zmrz právě startoval motor. Využila jeho smyslu pro povinnost a začala mu jemně vsugerovávat, že už dlouho neprověřoval vstup S. Uspěla přímo ukázkově. Když parkoval džíp, pokládáný za odznak svého postavení, v duchu si vyčítal zanedbávání prověrek *eska* a po vypnutí motoru nadiktoval do svého osobního logu urgentní poznámku, že musí co nejdříve vypracovat harmonogram jeho kontrol a vyhotovit zápis o té dnešní.

Yinka ohlásila, že se ovlivnění objektu podařilo, a vysvobodila se z prstence. Tentokrát Zmrze převzal sám Igor. Nepředstíral žádné mistrovství a neobtěžoval okolí pohledem na svou bříškatou, povadlou postavu. Zůstal v šatech, seděl v obyčejném tureckém sedu, nicméně ve velmi hluboké koncentraci, a diktoval popisy Zmrzovy činnosti; samé vojenské detaily, jimž Yinka nerozuměla a ani ji nezajímaly. Pro ni úkol skončil. Jakmile Zmrz projde *eskem*, může se psi-vlákno zrušit, což Igor zvládne sám. Zbytek bude záležet na výsadku, který navštíví základnu po setmění. Krátce prohlédla stav Amina. Klučina ležel vyčerpaně na zemi jako pravý začátečník. Neuměl ještě šetřit síly, do všeho dával zbytečně mnoho úsilí a brzy se unavil.

„Yinko, máš si vzít prstenec!“ zavolal na ni kameraman. Otočila se. Igor cosi zmateně šeptal do mikrofonu. Zatřásla Aminem, aby jí pomohl. Když se mladík vrávoravě zvedl na nohy, s obavami se posadila

na polštář. Tohle ohlašovalo malér!

„Uvnitř je něco jiného, než nám hlásili špehové,“ sykl Igor, když ho Amin osvobodil od prstence. „Zjistí účel základny.“

„Zkusím to,“ špitla. Počala přijímat vjemy od psi-vlákna a dívala se očima Zmrze. Ten procházel něčím podivným. Rozhodně nešlo o sklady telepatických zaměřovačů ponorek. Vnitřek připomínal abstraktní počítačové pracoviště. Navíc vojáci, teoreticky Zmrzovi podřízení, ho vůbec nezdravili. Měli sundané kabáty uniforem, rozepnuté košile a vyhrnuté rukávy a chovali se jako obyčejní civilisté. Že by celá základna znamenala kamufláž pro něco jiného? Luxusní ubytovny mužstva by tomu nasvědčovaly.

Nemohla se Zmrze zeptat přímo na účel budovy. Kdyby se mu v mysli objevila dotěrná otázka na věc podléhající zvláštnímu utajení, ihned by rozeznal cizí zásah. Čekala na vhodný okamžik a mezitím zkoumala slabé vjemy, které vnímala na pozadí, podobně jako před seancí. S ostrovem rozhodně bylo něco v nepořádku; buď se někde poblíž vyskytovala výrazná geopatogenní zóna, a nebo silný telepat.

Občas popsala přístroje, kolem nichž Zmrz procházel. Operátoři nejspíš padali do mdlob z jejích formulací - zakulacená krabice se světýlky, blyštivá koule a nad ní čočka, rukavičky s drátky, ovál vypadající jako rozpárané kuře - jenže lépe to neuměla. Možnost dotazu se jí naskytla až v okamžiku, kdy Zmrz došel k výtahu, stiskl přivolávací a čekal na kabinu. Yinka mu položila logickou otázku: *„Kam?“*

Vzápětí uslyšela jeho podvědomou odpověď: *„Na dozor expertoru.“* Zopakovala to operátorům a udělala nový pokus: *„Zas bude nuda.“*

Zmrz zívnuł, vstoupil do kabiny a pomyslel si: *„Hlídat data je otra-*

va.’

„*Jezabel se taky nudí,*” pobídla ho k dalšímu hovoru. Zmrz si povzdechl: „*Informatiky karate nezajímá. Cvičí kvůli kondici.*” Vzápětí se zarazil a zrcadlo na zadní stěně kabiny odráželo jeho zamračenou tvář. Zauvažoval: „*Dnes jsem mimo formu. Proč o tom vlastně přemýšlím?*” Prudce stiskl tlačítko s označením první patro. Výtah se překvapivě rozjel směrem dolů, a ještě rychleji než zdviže v mrakodrapech.

„Odpoj se. Nemá cenu pokračovat,“ zaslechla Igorův hlas. „Bude to expertor, prototyp supertajného počítače pro inteligentní ukládání dat a jejich analýzu. Maskují ho za výcvikové středisko. Jo, zlatá rybka, ale příliš velká na náš slabý vlasec a prťavý háček.“

Yinka kývla. Zmrz stejně něco tušil a nemohla mu klást další otázky. A navíc ty divné vjemy na pozadí! Měla dojem, že se blíží ke dnu moře. Klesla už nejméně o sto metrů, kamsi do podloží ostrova. Nechápala, proč vojáci budují bunkry v takových hloubkách. Ze zvědavosti se rozhodla vyčkat. Kabina začala brzdit a po chvíli Zmrz vystoupil z výtahu do šedé betonové chodby nějakého podzemního bunkru, plného podivných aparátů podobně jako v sálech nahoře. Škoda, pro ni nic zajímavého.

Zrušila ukotvení psi-vlákná a chtěla dát pokyn k jeho stažení, když opět zaznamenala blízkost druhého telepata, ale nikoliv člověka. Vnímala jeho zoufalou prosbu o pomoc. Věděla ze svých zkušeností, že někteří mořští tvorové disponují psychotronickými schopnostmi stejně mohutnými jako jejich těla. A zvířata uměla v obávané lidské smečce vyhledat soucitné jedince a uchýlit se v nouzi pod jejich ochranu.

„Čekejte!“ sykla Yinka pokyn operátorům a přesunula se ve směru

výzvy. Tvor ji táhl k sobě. Nechala se jím vést a zkoumala jeho mysl, ale neobjevila v ní žádnou výraznější inteligenci. Měl mozek zhruba na úrovni delfína či opice, rozhodně nic vyššího. Vynikal jedině v psychotronice, kterou využíval pro svou obranu a k lovu. A také k orientaci. Postrádal oči, neboť ty potřebovaly světlo v hlubinách chybějící, a kdyby si svítil sám luminiscencí, jako jiní hlubinní tvorové, hůř by se skrýval před svými nepřáteli.

Tvor nabídl Yince své telepatické vidění. Snažila se zorientovat se v něm, ale ztrácela se v jeho komplikovaném obrazu okolí, složeném z desítek fragmentů podobně jako abstraktní koláž. S bídou rozeznala tyče jakési klece a posléze zámek na vratech ke svobodě. Telekineze jí ale nikdy pořádně nešla. Pohnula sice s ledasčím, shodila třeba květináč, rozbila lustr, ale předmět, s nímž si doopravdy přála manipulovat, obvykle zůstal na místě. Na dálku by si na takový experiment netroufla.

„Yinko, můžeme už stáhnout vlákno?“ zajímal se Igor.

„Ještě ne!“ odsekla a přemýšlela, jak pomoci tvorovi. Bytostně nesnášela zvířata v klecích a sympatizovala s ním i ze vzájemné soudržnosti mezi dobrými psychotroniky. Každý občas potřeboval cizí pomoc a ji mnohokrát spasila zvířata, dokonce i rostliny, když se hroutila vyčerpáním a nutně potřebovala energii. A houbičky pečovaly o její dobrou náladu skoro pořád.

„Nay-mi-go,“ vydal tvor ze sebe; snad mu kdysi tak nějaký člověk říkal, nebo šlo o pojem schovaný v jeho dědičné paměti. Rozhodla se poskytnout mu energii bez ohledu na trest, který jí za to bude čekat. Odhadovala to nejméně na měsíc bez drog a možná i rande s nefalšovanou ruskou knutou. Vyhržovali jí s ní už dlouho. Věděla však, že vše

ve zdraví přežije a později se od Absy dočká i honosného dárku na usmířenou. Byla nejllepší ze všech a prakticky nenahraditelná.

„Ber!“ vybědla zvíře. Narušila obal vlákna a prorazila v něm otvor. ABSY BUDE ZUŘIT! Tvor začal lačně čerpat psychickou energii a vysával ji tahem výkonné vývěvy. Z dálky se ozvalo zavytí elektrocentrály, jak skokem stoupl odběr energie. Yinka sledovala zámek na vratech. Rozlézala se po něm chobotnice jemných prasklin, brzy ho celý pohltila a kov se rozsypal na úlomky, které zvolna klesaly podél tyčí klece ke dnu. Cesta se uvolnila.

„Yinko, co se děje?“ zazněl poplašený hlas Igora. „Někdo tě saje?“

„Obal vlákna narušen! Nehýbat s ním!“ nakázala Yinka, odpojila se od tvora a začala opatrně utěšňovat otvor. Šlo to pomalu.

„A proč? Vždyť je vlákno odpojené,“ divil se Igor nechápavě a jeho pitomá poznámka zněla Yince jako pohřební píseň. Její nejhorší obavy ze spolupráce s technikou se právě staly skutečností. Netrpěliví operátoři neuváženě pohnuli s psi-vláknem a jeho narušený nestabilní konec se začal divoce svíjet ve stopě svého předchozího přesunu.

Yinka se skokem vrátila k Zmrzovi. Viděla ho, jak se instinktivně vrhá pod stůl, aby se uchránil před sprškou střepů valících se ze zářivek, drcených přívalem energie prýstící z proděravělého vlákna. Od Zmrze byla vzápětí mrštěna zpět k Faustíně na ostrově pokladů. Holčička vytřeštila oči na náramek potopený v cídicí chemikálii - jeho diamanty slabě zářily. Vyjekla úžasem, sepjala ruce a padla na kolena jako při spatření znamení z nebes. Hned nato se Yinka ocitla u Rievana poblíž *Sladké Isabely* a moře kolem ní ihned zezelenalo, jak záhadné čistící mikroorganismy lačně čerpaly životní sílu. TOHLE NEDOPADNE DOBRĚ!

„STOP! IDIOTI!“ zavřeštěla a děsem v hlase překonala i nebohé oběti v populárním hororu Misogyn a zlostným výrazem ve tváři jejich šíleného lovce. Ve vzteku sáhla po telekinezi, aby se osvobodila od ovládacího kroužku. Uspěla! Cosi prasklo a kroužek odlétl od její hlavy. Prchala jako srnka přes teritorium vlků po tenké stříbrné nitce spojující její astrální část s fyzickým tělem, řítila se prostorem lisovaná na velikost atomu, až nakonec všechny iluze konečně zmizely, její rozštěpená mysl se vrátila pod altánek na haldě hlušiny a Yinka měla nad sebou opět kontrolu.

Zlostí bez sebe se chystala vlítnout na operátory v transportéru a zfackovat tu bandu onanistů, až jim budou lítat zuby. Vtom si uvědomila, že nedýchá, a její temperament odumřel jako rozmáčkklá moucha. Vůbec nic v jejím okolí se nehýbalo, jako kdyby se ocitla uvězněná na fotografii, jako kdyby se její svět zastavil v nulovém čase. Neslyšela žádné zvuky, necítila pachy, nemohla pohnout tělem a neposlouchaly ji ani oči. Strnule se dívala vpřed, podobna kamenné soše.

Na levém okraji svého zorného pole spatřila zvětšující se záři. Zpod transportéru vyvěral žlutorudý oblak a pomalu se k ní blížil. Brzy pocítila jeho spalující žár a pochopila svou hořkou situaci. V zamrzlém čase, v němž vnímají okolí umírající, sledovala výbuch autodestrukčního zařízení nainstalovaného přeopatrnou Absy.

Telekinetický experiment fungoval opět napůl, jako celé její psychotronické nadání. Smetla si ovládací prsteneček z hlavy, ale současně ovlivnila i roznětku nálože a proměnila haldu hlušiny ve svou obětní mohyly. Bylo již na vše pozdě a hořce želela, že příliš odkládala porod a nezůstane po ní žádný další život. Myslela na poslední děti, které

spatřila; na půvabnou Akilu, na Faustinu opojenou klenoty a na Rievana zuřivě tříšticího virtuální roboty.

Vtom postřehla slabý dotek vědomí mořského tvora a jeho tiché volání nay-mi-go. Sledoval ji myšlenkami až sem a zmatený vývojem situace vnímal její poslední vzpomínky s hlubokým soucitem a bolestnou lítostí, že pro svou záchránkyni nemůže vůbec nic udělat.

Hořela a nenáviděla všechny stroje světa.

Příliš hluboký pohled

*Nebaví mě věčné běhání za signálem. Pouze hvězdné tele mě vždy
plně uspokojí!*

[star.tele.com]

Strojník Ivan Dvanov přežil výbuch jako jediný. Zachránilo ho, že elektrocentrála, o kterou pečoval, stála kvůli hluku daleko od transportéru, v malé prohlubni u severního okraje vrcholku. Tlaková vlna ho srazila dolů, skutálel se po úbočí haldy a zastavil na keřích o padesát metrů níže. Po minutě zápolení se sypkou zeminou se vyškrábal nahoru a užasle se díval na dohořívající trosky.

Zúčastnil se několika lokálních válek a zachoval se chladnokrevně. Elektrocentrála kupodivu pořád pracovala a z přepálených kabelů sršely dlouhé namodralé jiskry. Uzavřel přívod nafty do jejího vstřikovacího čerpadla a když se zastavila, prohledal celý vrcholek a úbočí haldy s pistolí v jedné a světlometem v druhé ruce. Kamarádi nepotřebovali jeho pomoc. Leželi zohavení žárem a jejich pokroucená černá těla identifikoval se značnými obtížemi. Okouzlující Yinka Owino se změnila v hororovou mumii a důkladně zacloumala i jeho otrlým žaludkem. Vedle ní spatřil pohozený kovový prstenec, který vypadal jako nějaká atrapa z natáčení reklamy. I ten měl nevábny vzhled. Špičaté drahokamy zasazené do jeho vnitřní strany byly černé, zcela beze světla, slepé jako Yinčiny oční důlky děsící svým přehlubokým pohledem.

Ivan dlouze zkoumal podivný předmět. Nedokázal odtrhnout oči od černých hrotů, které čněly dovnitř jako na trestném obojku pro vzpurného zajatce. Nakonec neodolal a zvedl ho. Ihned prstenec zase pustil a zlostně mával popálenou rukou. Proklel svou pitomost a rozběhl se k vzdálené příjezdové cestě, kde parkoval Igorův džíp. Husté porosty

vůz uchránily; zůstal nepoškozený, až na trochu odřeného laku a prasklé boční okno.

Ivan otevřel přední dveře a vysunul satelitní mobil z úchyty na čelním panelu. Když chytil signál, stiskl předvolbu na centrálu Nastasji. Tu vzápětí zrušil prudkým úderem do tlačítka Stop. Zmocnila se ho deprese plná zklamání a hořkého nedocení. Přežil svoje kamarády jedině kvůli tomu, že mu nevěřili. Nechali ho čekat u elektrocentrály, aby nic neviděl. Tajili před ním i účel stanice v transportéru. Celé noční natáčení vypadalo hodně podivně a mohlo by mu přivolat lepší osud než věčné války sibiřských gangů, v nichž ho časem zastřelí, bude-li mít hodně štěstí a nepadne do zajetí konkurence.

Riskl to. Naťukal číslo, které se dozvěděl docela nedávno. Když se mu přihlásila službu konající operátorka, oznámil jí svoje krycí jméno. Stručně popsal událost, jíž se stal svědkem, a odpověděl na upřesňující otázky. Poté doběhl k dohořívajícímu transportéru a vrhnul satelitní mobil do největšího žáru. Sledoval, jak se taví, až z něho zbyly neidentifikovatelné škvarky. Poté se vrátil k džípu.

Když ujížděl strmou cestou vedoucí po úbočí haldy, aby osobně nahlásil neštěstí, svíral mezi rty miniaturní svatou ikonu, kterou nosil na krku pro štěstí, a modlil se za zdar své první zrady. A přitom horoucně doufal, že jeho paní Absigial Javenová si vzpomene na udatnost, kterou mnohokrát prokázal v bitvách s jejími nepřáteli, a bude k němu milosrdná, kdyby mu osud nepřál.

Smršť' Nastasji

Plátek čistého křemíku je základem mikroprocesoru a ač má velmi složitou strukturu, pořád zůstává kamenem. Jeho životní tep odměřuje další kámen – krystal generátoru hodin počítače. Můžeme proto směle tvrdit, že většinu lidské techniky řídí kameny. A možná jednou zjistíme, že lze něčím oživit i kamenné artefakty zaniklých kultur, například podivuhodný Stonehenge...

robotik John Efer pro Svět záhad

Svět záhad žije na [psyche.lampas.info]

a nabízí vám zkušební členství zdarma!

Bledě modrá uniforma v kozáckém pseudostylu se na platinové letušce vyjímalala jako smoking na paviánovi. Mnohem lépe by jí slušelo růžové kombiné s vyšitými pivoňkami jako doplněk k sladkému parfému, kterým se osprchovala před nástupem do služby. Třináctiletý Rievan Efer se na tchoří krásku, na níž se houpalo zlato a silikonové poprsí, šklebil tak dlouho, až zalezla do své služební nory za kabinou pro cestující. Minutku čekal, jestli z ní nevykoukne ven, ale neukázala se, zřejmě ji otrávil dostatečně. Konečně mohl zahájit průzkum Sibíře, kde přistáli už před půlhodinou.

Zapnul si svou černou koženou bundu až ke krku. Uvnitř měla kevlarovou výztuhu, odolnou proti kulkám z malorážních pistolí, což si při nákupu osobně ověřil, čímž jí teprve dodal tu správnou patinu. Poté překontroloval vrhací nože z tvrzeného plastu, které měl striktně zakázané nosit a jimiž dovedl trefit na pět metrů stojící plechovku od piva a na tři letící. Když se ujistil, že jsou připravené v rukávových kapsách, opustil křeslo, z něhož se podle tátova rozkazu neměl ani hnout. A to

bez udání důvodu; možná kvůli hlídání vrtule, kterou viděl za kulatým okénkem, aby jim ji tady třeba omylem neotočili.

Plížil se k spásnému východu z dusné kabiny letadla. Našlapoval zlehka a poslouchal cinkavé zvuky přicházející zezadu. Letuška zcela ztratila touhu hlídat ho a raději pečovala o vlastní fasádu, která se jí roztekla během upoceného letu hranatým ruským aeroplánem typu Antonov. Za celé odpoledne v něm urazili s bídou dva tisíce kilometrů. To před obědem se pohybovali svižněji: za pět hodin překonali čtyřiapůlkrát větší vzdálenost a třemi tryskáči se dostali z Marian až do Manghoulí na severu Číny. Tam přisedli na ruský stroj a čas se výrazně zpomalil. Po přistání v tajze zamrzl úplně.

Rievan vykoukl z otevřeného výstupu a analyzoval strategickou situaci. Nikoho neviděl, slyšel jen vzrušený hovor v ruštině, vycházející někde zpod zádě letadla. Skrčený, aby nevyčnival přes zábradlí přistavených schůdků, seběhl dolů a vklouzl za kolo podvozku levého křídla. Ukryl se ve stínu motoru a podíval se směrem, odkud přicházely hlasy.

Za ocasem letadla, před vyklopenými bočními nákladovými dvířky, parkovaly dva šedé džípy a kolem nich se válely věci vyložené z letadla, kufry a bedny se zbožím; všechny otevřené a obklopené hromádkami vyndaných věcí, pro Rusko buď nevhodných, nebo spíše silně potřebných. Rievanův táta, John Efer, se snažil přesvědčit čtyři zarostlé chlapíky v maskáčích, zřejmě místní samozvané celníky, že by měli postupovat podle zvyklostí demokratického světa. Mluvil přitom hlasitě a mával rukama jako trosečník při spatření lodě, což prováděl vždycky, když se krajně rozčílil, ale zdálo se, že tentokrát se o infarkt pokouší zbytečně. Vousáči vrtěli hlavami a tvrdošíjně se dožadovali jakýchsi

bumáček.

Do výměny názorů se občas vmísili i dva muži, doprovázející sem Johna Efera, i když s mnohem menším temperamentem než on. Rievan znal pouze jednoho z nich, pětadvacetiletého zavalitého kameramana Charlese Kirana, který před rokem s tátou natáčel pořad o robotech pro záhadný server pana Alberta Lampase a přitom neustále vtípkoval. Nyní ho žerty přešly. Křečovitě svíral svou reportážní výbavu a vrtěl hlavou při pokusech o její vydatnou redukci.

Druhý tátův společník, ramenatý třicetiletý chlap s vojenským držetím těla, zachovával během sporu ledový klid. Podle svých dokladů se jmenoval Leo Zmrz a pracoval jako dopisovatel, čemuž se dalo věřit tak napůl. Celníci mu to rozhodně nezbaštili, zachovávali si od něho odstup a když občas promluvil, zachmuřeně mu naslouchali. Zmrz nemiloval dlouhé řeči, pokaždé úsečně prohodil pár slov, po nichž následovalo krátké kývání hlavami, které John přerušil číslem, zřejmě nedostatečné velikosti, jelikož opět vzplála vášnivá debata.

„Všimné,“ dovtípl se Rievan. Znal tátu dobře. Na Sibiř ho vyslala americká vláda, která za jejich expresní dopravu určitě zaplatila nejen kopcem dolarů, ale i mračnem diplomatických ústupků, protože do ní zapojila i tryskáč čínské armády. Přesto se John rozhodl ušetřit aspoň na úplatku, aby vytvořil dojem spořivého občana. Za cestu sem dostane vládní zakázku a při té určitě bez skrupulí předraží kdejaký nesmysl, stejně jako před půl rokem, kdy v dodávce náhradních dílů označil obyčejný servomotor za ‚úhlový generátor‘ a ocenil ho na pět tisíc dolarů. Tomu říkal obchod.

Rievan tehdy jen zíral, nešlo mu do hlavy, proč armáda tolik zaplati-

la, což bylo pokládáno za známku jeho ekonomické nevyzrálosti. Musel si vyslechnout výtku, že jeho starší bratr Illian Efer, z otcova prvního manželství, tyhle věci chápal už v šesti letech, protože jeho matka Leonora Carterová pocházela z rodu geniálních politiků. Rievan ji neznal, narodil se až po její smrti, ale bylo-li by pravdou vše, co o ní vyslechl při hádkách svých rodičů, dotýkala by se nebes, čemuž příkře odporovalo démonické chování jejího syna Illiana, sice schopného geniálních odhadů situace, jenže chytrost se v kabale symbolizovala číslicí šest. A té dostal Illian opravdu trojitou porci a pro tři šestáky by klidně upsal duše všech svých příbuzných.

Rievan se mu nepodoba a křestní jméno svého nevlastního bratra zkracoval na „Ill“, od anglického „špatný“. Finanční debata pod ocasem antonova ho krajně nezajímala. Otočil se k ní zády a skrz listy vrtule se zadíval na západ slunce. Zkoumal okolí v jeho krvavě rudém světle, barvě velmi příznačné k místním neutěšeným poměrům.

Letadlo zabrzdilo asi sto metrů od konce přistávací dráhy, dlouhé něco přes kilometr a vybudované uprostřed tajgy na mýtině zhruba obdélníkového tvaru, která byla porostlá travinami a nízkými keři. Odbavovací hala, postavená podél přistávací dráhy, vypadala jako vyřazený bunkr, jak svým tvarem, tak i šedou barvou. Rievana od ní dělilo asi tři sta metrů, ale přesto rozeznal četné důlky a praskliny na jejím povrchu. Nově vyhlížela jediné bílá cedule, připevněná na její čelní stěně, která uváděla název letiště v azbuce a měla design nápisů na nádražích. Také žlutě pruhovaný stožár na střeše haly připomínal splašený semafor. Pod jeho vrcholkem se zuřivě kroutila radarová anténa a na špici se mrskal rudý větrný pytel. Řídící věž chyběla a anglická transkripce názvu letiš-

tě také.

Halu doplňovalo několik pomocných staveb, většinou ze zeleně natřených trámů, občas z vlnitého plechu. Rievan rozeznal čerpací stanici, nějaké sklady a garáže. Před nimi, přímo na přistávací ploše, parkovala auta, velká a nablýskaná, ale jejich majitele nikde nespatriil. Pás staveb končil, na straně bližší k němu, naprosto fantastickou věcí - ohořelými troskami polokulovitého hangáru, z jehož vyvrácených vrat čněly zbytky malého letadla pomalu obrůstající vegetací! Buď se zde někdo rozhodl založit muzeum, jako jeden podivín v Americe, který nechával vraky aut splynout s přírodou, nebo si místní zaměstnanci letiště podobných *drobností* nevšimli a jejich odklizení nechávali na počasí a zeleni.

Rievan neodolal a vydal se objekt prozkoumat. Kráčel přímo proti zapadajícímu slunci po betonu přistávací dráhy, plného olejových skvrn a kostrbatého jako historie Ruska, aniž se jakkoliv kryl. Jednak neměl za co, a pak usoudil, že otec u zavazadel má jiné starosti než obdivovat večerní červánky. Za chůze zkoumal přibližující se pokroucenou konstrukci hangáru a vrak letadla opřený špicí o zem. Přemýšlel, co se tady asi přihodilo. Napadly ho různé možnosti, včetně té, že uvnitř možná najde i kostry pasažérů stále čekajících na odlet.

Když se k hangáru přiblížil na padesát metrů a na ohořelém vraku už rozeznával odhalená žebra draku letadla, zpozoroval snědou holku. Vykoukla zpoza černého japonského terénního speciálu, stojícího před garáží vedle hangáru, zamávala rukama a poté mu pádila vstříc. Cvakala podpatky bílých střevíců o beton a květovaná široká sukně šatů jí tančila kolem hubených lýtek. Smála se a ukazovala přitom bílé zuby, ostře

kontrastující s havraními vlasy staženými stříbrnými sponami do dvou culíků. Mohla mít tak mezi jedenácti až patnácti. Drobná, nevyvinutá prsa a sportovní postava by svědčily spíše pro dolní věkovou hranici, ale její sebevědomý výraz zase pro tu horní. Rievan ji odhadl na svůdnou a roztomilou holku z Tahiti. Počkal na ni.

„*Koničiva*,“ pozdravila v japonštině zvonivým sopránem. „*Shiberia no tobi wa do datta?*“

„*Ogenki de, tahiti-chan*,“ odvětil jí a zavlnil boky ve stylu tanečníka hula 'auana. Nerozuměl jí, ale odhadl, že se zajímala o jeho let, a dodal: „*Yoki mono vrrrr-hup-hup!*“ Rozpažil ruce a znázornil potácející se aeroplán. Výraz pro okřídlený šrot se ještě neučil.

„Vedle! Žádné Tahiti,“ přešla do angličtiny s úsměvem, „ale ohnivá arabská krev smíšená s indiánskými šamany. Pozor na mě!“ hrdě se pochlubila svým původem. „Jsem Akila Maurosová. Přes léto žiji tady na Sibiři u táty a přes rok chodím do super školy v Ósace. V kanji mě tam píší jako Akimaroso-chan,“ uculila se. „Odvezeme vás na Nastasju,“ ukázala před garáž, na velký černý speciál se žlutou siluetou princezny na předních dveřích.

„Rievan Efer,“ uklonil se zdvořile po japonském způsobu. „Do kanji mě šikmoočka přepisují jako Riwane-kun. Jsem na letní praxi v Takamatsu, to je 35 minut letecky od Ósaky,“ poznamenal. Pak mu došlo, že o tom věděla, když na něj spustila japonštinou. „Můj táta John právě přesvědčuje celníky, že by se jejich rodiny měly uskromnit.“

„Ty už skromné jsou,“ vysvětlila. „Poplatek půjde klanu Ruslanů. Tomu patří letiště.“

„Proč jim?“ podivil se a zahleděl se jí do zářících zelených duhovek.

„Na Nastasje těží drahokamy. A tvé oči z tekutého zeleného křišťálu by si rozhodně zasloužily vlastní letiště.“

„Je tam, ale uzavřené pro cizince, aby samým zíráním neoslepli,“ usmála se na něho cudně, potěšená jeho lichotkou. „Pojď k autu, uvidíš sám.“

Její nabídka vypadala stejně lákavě jako ohořelý hangár. Následoval ji. Šla svižně, cvakala podpatky ve stejném tempu jako prve a on musel popoběhnout, aby jí stačil. Na předním sedadle osmimístného speciálu s rozlehlým nákladovým prostorem podřimoval starší řidič v černé uniformě. Akila prostrčila ruku otevřeným okénkem na straně spolujezdce a z přihrádky v čelním panelu vyndala ploché pouzdro o velikosti dlaně. Položila ho na vystouplý přední nárazník vozu a rozevěřela ho. Ukrývalo kameny různých velikostí a barev; pět průhledných třpytivých kusů o rozměrech malých hrášků, sedm s namodralým nádechem ve tvaru rozpulených fazolí, a pak dvacet čtyři černých kamenů vybroušených do oktaedrů, které se matně leskly jako kousky antracitu. Ty zaujaly Rievana nejvíce, žádné jim podobné ještě nikdy neviděl.

Stoupl si těsně vedle ní, uchopil jednoho černouška do prstů a položil si ho na levou dlaň, po chvíli k němu přidal dalšího, až nakonec tam měl všech čtyřadvacet oktaedrových diamantů. Hrál si s nimi prsty pravé ruky a různě je přerovnával. Při kontaktu s nimi vnímal velmi příjemný pocit, podobný vzrušení z napínavé střílečky. Neodolal, předklonil se a přitiskl si dlaň s kameny na čelo. V místech, kde se dotýkaly jeho hlavy, vnímal jemné mravenčení, jako kdyby z nich tryskala energie. Něco vzdáleně podobného krůpějím chladivé vody. Docela chápal bohaté Indky, že si nechávaly drahokamy zasazovat do čela.

„Také se mi líbí,“ prohodila Akila, „i když jsou slepé, beze světla. Škoda. Každý má deset karátů, ale šiknou se teď leda do vrtné hlavice. Anebo na hraní. Pocházejí ze šperku zničeného při výbuchu té radiostanice, kvůli které jste sem přiletěli.“

„Díky za help, Akilo,“ odušil, zvedl hlavu a pohlédl do jejích očí diblíka. „Já totiž nemám šajnu, proč jsme tady.“ Když spatřil její nechápatý obličej, vysvětlil: „Dnešek má tempo. Včera večer jsem si myslel, že budeme s tátou dělat hloubkové testy robotů. Ve tři ráno nás vytáhli z postele a najali na budování norných stěn kolem *Sladké Isabely*. Potápěla se blízko nás a tekly z ní nechutné sračky. Před úsvitem moře náhle zezelenalo a vzápětí do něho žuchnul i vrtulník, který rozprašoval čistící breberky. Vylily se všechny najednou a ty mršky v moři dostaly posilu. To byla mela!“

„Něco takového říkali ve zprávách,“ přitakala Akila. „Prý ekologická katastrofa.“

„Asi jo, protože poté zezelenali i biologové,“ souhlasil. „Mikroby nějak divně mutovaly. Satelitní mobily se přetížením roztékaly, jak do nich šéfové ječeli. Japonský kápo biologů údajně žádal, aby moře bylo sterilizované atomovkou. Když ho nazvali vypatlancem, na protest si napřed rozpáral břicho a pak si ještě sám uťal hlavu. Ale u téhle srandy jsem bohužel nebyl, plul jsem na jiné kocábce,“ vzdychl zklamaně. „Krucí, řeknu ti - dal bych půl života za to, kdybych se někdy domákl toho, co se tam doopravdy semlelo!“

„Hele, takové sliby radši vynech!“ zavrtěla Akila hlavou. „Mohly by se ti pekelně splnit!“

„O.K.,“ zazubil se Rievan, „ale stejně to jednou vyšťourám!“

„A jak ses dostal sem?“ zajímala se zvědavě Akila. „Je to odtud deset tisíc kilometrů.“

„Skoro jedenáct, ale stopli jsme si hydroplán s kolmým startem,“ pohodil hlavou, zvedl ruku, jako kdyby přísahal, a pronesl zasněně: „Námou již docela ztracenou duši.“ Vyzývavě se jí zahleděl do očí a poté veselým tónem pokračoval: „Hodinu po tom průšvihů si kecl na hladinu a naložil mě a tátu na palubu. Vezl se v něm už nějaký dopisovatel Leo Zmrz, hovorný jako nebožtík v lednici. Na jihu Japonska jsme přisedli na nadzvukový tryskáč a na kraji Číny na další. Tam se k nám připojil i potrhlý kameraman Charles Kiran, tátův známý, a také tři bedny krámů,“ rozhodil rukama. „A představ si. Dřepím v kabině éra hodiny se třemi chlapy a pořád se jich ptám, co to znamená. Oni jen dokola melou, že letíme dělat expertizu nějaké havárie na haldě hlušiny. Víc z nich nevytáhnu. Ale proč zrovna my, když nemáme o kutání ani šajnu? To jen čerti vědí.“

„A taky čertice,“ uculila se Akila. „Tvůj táta miloval paní Absigial Javenovou, šéfovou dolu Nastasja. Prý se dokonce chtěli vzít, kdysi dávno, než jsme se narodili. Proto paní souhlasila tak rychle s přijetím vašeho týmu a dala svolení k průzkumu místa, kde stanice vybuchla.“

„Aha!“ vyjekl. „Máma občas zmiňovala nějakou psinu Absinu. Žárčila na ni.“

„ABSY!“ opravila ho. „Ale tak jí smí říkat jen přátelé. Ty ji radši oslovuj PANÍ JAVENOVÁ,“ zdůraznila. „Tvoje máma jí přebrala Johna při jeho obchodní návštěvě v Praze. Dělal mu tam hostesku. A žárlí na ni zbytečně. Absy přišla o nohy před třinácti lety, když zabloudila americká raketa vypálená jako odvěta za teroristický útok.“

„A kruciš žížala!“ sykl. „Mlčelo se o tom, ale náhodou to vím,“ řekl váhavě. Moudře si nechal pro sebe fakt, že zná detaily, protože tátova firma dodávala výrobci rakety pomocné díly. Zamyšleně dodal: „Arabští teroristé poškodili řízení rakety nějakou ruskou...“ nedopověděl svou myšlenku, když postřehl odmítavý výraz na snědé tváři Akily. „My tu nejsme na přátelské návštěvě, vid’?“ Pohládl hranaté diamanty na své dlani, které se leskly jako rakve v pohřebním ústavu.

„Jste. Jsem tu přece já a ty. Přítomnost dětí u nás signalizuje přátelské úmysly.“

„To bude u nás doma zas Itálie, až se to máma domákne!“ zašklebil se. Zadíval se k letadlu, kterým přiletěli. Jednání o poplatcích skončilo. Celníci nakládali bedny a zavazadla do džípů. Zamyšleně vysypal diamanty zpět do pouzdra a řekl Akile: „Hned jsem zpět. Mrknu se na ten hangár.“

„To nejde! Dle dohody s Ruslany nesmíte mimo plochu,“ zarazila ho.

„Mám s sebou nějaké drobné!“ křikl na ni přes rameno za poklusu k ohořelému hangáru. „Vyjednám si výjimku. Jsem přece dítě s mírumilovnými úmysly!“

„A s pubertou!“ vyprskla.

„Mám tu holku moc rád,“ přisvědčil. Neurazil ani deset metrů a z garáže vyběhl kluk v maskáči, tak kolem patnácti. Z jeho tváře trčel úzký orlí nos tvarem podobný sekyrce. Rievan zvolnil, přátelským úsměvem přivítal partnera pro jednání a oslovil ho lámanou ruštinou: „*Privět, Ruslan! My dva byznys! Dam tibjá děngy i pasmátrim!*“ Ukázal na ohořelý hangár.

„*Nět!*“ zavrtěl hlavou nosatý mladík v maskáči a zaujal postoj karatisty.

„*Charašo, karate! Na pěrvyj ippon. Pabědim i pasmátrim,*“ přikývl Rievan.

„*Paká ty nevyigráješ, ty mně padaríš svoj kinžál?*“ otázal se nosáč a rukou si přešel po rukávu. Rievan užasl nad jeho postřehem, žil v domnění, že svoje vrhací čepele má dokonale zamaskované. Stály ho hodně peněz i úsilí, než se mu podařilo je sehnat, nicméně se rozhodl přijmout nabídku. Hodlal protivníka překvapit.

„*Da,*“ potvrdil. Postavil se před nosáče. Zaujal obranný postoj a sledoval jeho výraz tváře. Drobné pokrčení víček mu poskytlo dostatečné varování, takže pravačkou snadno vykryl útok pěstí na svůj nos, vzápětí naznačil odvetnou ránu cílenou na jeho bradu, ale neprovedl ji, místo toho kopl do břicha. Lest mu nevyšla. Nosáč kop hravě odchytil a Rievan měl co dělat, aby sám neschytil ránu do boku, který neměl krytý, což by znamenalo *ippon* pro soupeře, čili zisk jednoho bodu.

„*RIEVANE!*“ zaslechl zlostný výkřik svého otce a zvuk motoru. Odstoupil od mladíka, aniž z něho spustil oči, a požádal ho gestem o přerušení boje. Když dostal jeho souhlas, otočil se. Otec se vykláněl z okénka příjíždějícího džípu a vypadal tak rozzuřeně jako při kočkování s mámou.

„Jednám s Ruslany o prohlídce jejich přírodního leteckého muzea,“ prohodil ležérně Rievan, když džíp zabrzdil. „Za kolik jsi to sfouknul ty?“

John Efer protočil oči a něco v ruštině pronesl k zarostlému celníkovi za volantem džípu. Vousáč se chápavě usmál, zašklebil se na Rievana

a obstojnou angličtinou odvětil se silně ironickým podtónem: „Máš štěstí. Tvůj soupeř je Javen, ne Ruslan. A pral ses zbytečně. Pro Amerikány vše trvale uzavřeno.“

Rievan se neodvážil vzpírat jeho nekompromisnímu výrazu. Kývl a spolu s nosáčem se vydal ke speciálu, u něhož čekala nasupená Akila, trucovitě otočená zády k němu. Cestou si posteskl: „Škoda *majej pabědy!*“

„Přezdívací mi Sekyrka, po našem Topor, ale radši to slyším po vašem jako Ax,“ představil se nosáč plynou angličtinou a prstem ukázal na svůj výrazný nos. „A večer můžeme pokračovat, Rievane.“

„Tak jo, Axi,“ přitakal Rievan. „Rozsekám tě do špaget, jenže co tím získám? Muzeum je přece zavřené.“

„Vezmu tě zítra na lov medvědů,“ navrhl Ax.

„Nerad zabívám zvířata, už jich na světě moc nezbylo.“

„Jak to?“ předstíral Ax údiv. „Vím nejméně o šesti miliardách bestii, z nichž by většina zasloužila postřílet nebo vsadit do klecí,“ zazubil se. „Na hodné medvědy ti klidně půjčím digitální fotopušku.“

„Beru,“ potvrdil Rievan. Podal mu ruku na znamení souhlasu a s údivem stiskl jeho dlaň, velmi pevnou a na krajích silně zrohovatělou jako u profesionálních karatistů. Došlo mu, že Ax si svou přezdívku získal víc skutečnými sekernickými dovednostmi než svým nezvyklým nosem. Kdyby opravdu chtěl, mohl Rievana ve vteřině zmasakrovat. Místo toho mu kamarádsky poskytl šanci na obranu.

Když se do speciálu vtěsnala všechna zavazadla a rozměrné bedny, na zbylé místo se vmáčkli cestující. John Efer zaujal místo vedle řidiče, Akila, Ax a Charles Kiran obsadili druhou řadu. Rievan seděl se Zmr-

zem a velkou krabicí vzadu. Rozmístění zprvu litoval, protože si chtěl s Akilou povídat, ale jakmile vyjeli, došlo mu, že by se stejně v hukotu motoru neslyšeli. Celou cestu musel svírat rukou držadlo na dveřích. Silnice vedla skrz tajgu v jednoduše přímce a dala by se považovat za dálnici, kdyby její povrch nenarušovaly četné výmoly a terénní vlny. Takhle připomínala pás asfaltu položený opilými silničáři do lesního průseku přímo na pařezy. Nicméně jejich ruský řidič v ní viděl závodní dráhu a držel pedál plynu trvale na podlaze. Ze všech cestujících jedině Zmrz vyrovnával kymácení vozu bez jakékoliv námahy a dokonce se zdálo, že během divoké jízdy i mírně podřimuje.

Po hodině, to už se setmělo, dojeli k vstupní bráně Nastasji. Po krátké, nicméně velmi důkladné prohlídce je strážce pustily do důlního komplexu, který připomínal shluk několika vesnic, roztroušených po mírně zvlněné planině. Mezi nimi čněly obrysy hald a těžních věží, v okolní tmě podobné baštám obřích hradů dosahujících až k oslnivě jasným hvězdám.

Vnitřek komplexu vypadal velmi civilizovaně a řidič džípu musel jet velmi pomalu; potkávali cyklisty, malé mopedy a nepočtená auta. Míjeli také ubikace dělníků, obklopené upravenými zahrádkami, a osvětlené obchody. Za výklady se daly spatřit i lahve s vodkou, prokletím této země. Nabízela se ve volném prodeji, ale přesto se nikde nepotáceli opilci. Zřejmě se tady s alkoholismem nějak vypořádali.

Po chvíli zastavili před typickým sibiřským srubem obklopeným klečící, v němž měli bydlet. Nechali jim sotva půlhodinu na převléknutí do smokingů a vzápětí je odvezli na slavnostní večeři. Probíhala ve stylové restauraci, kterou osvětlovaly pouze plameny kamenného krbu a svíčky

ve svícnech na masivním stole, kolem něhož stála vyřezávaná křesla. Slávy se účastnilo asi dvacet lidí; přední muži dolu a jejich manželky.

V čele tabule seděla padesátiletá žena v temně rudých sametových šatech, na živůtku zdobených tradičním ruským vyšíváním, avšak proti obyčejí upnutých až ke krku a s dlouhými nabíranými rukávy. Její sukňe padala až na podlahu, kde se stáčela do bohatého řasení. Tvář jí z poloviny zakrývaly dlouhé černé vlasy, hojně kadeřené, ale i tak byly patrné její ostré, avšak velmi krásné rysy slibující oheň a nebezpečí, ale současně znamenající i výzvu pro všechny odvážné muže. Absy vypadala nádherně, šířila kolem sebe aureolu královské vznešenosti a Rievan musel uznat, že si táta uměl vybrat.

„Má hluboká poklona, Absy, vůbec ses nezměnila. Vypadáš báječně,“ usmál se na ni John Efer, jakmile vešli do sálu. Usadil se na volném křesle vedle ní a na stůl položil dárkovou kazetu. Kiran a Zmrz se posadili na boční židle a také rozložili svoje dary. Rievan si obratně vybojoval místo vedle Akily. Ax zase zakotvil vedle okouzující slečny, trochu podobné Absy, na jejímž krátkém sestřihu zbarveném do tónu baklažánu se třpytila diamantová čelenka.

„Ta s čelenkou je Veronika Javenová,“ pošeptala Rievanovi do ucha Akila, už trochu usmířená. „Nevlastní sestra Absy. Ax je jejím osobním strážcem.“

„Aha, Veronika není dítě. Nemohla na letiště,“ dovtípil se Rievan. „A ke komu patříš ty?“

„Mámu nemám,“ odvětila teskně. „Žiji jen s otcem Ajosanem Mauroso. Pracuje na dole jako obyčejný klenotník. Ale není tu,“ řekla smutně, když viděla, že se Rievan rozhlédl po hostech. „Absy na mě trochu

trpí. Miluje děti, jelikož nemá svoje vlastní a ani mít nemůže. Ta raketa ji zmrzačila. A zabila jí syna,“ vzdychla. „Teď ji postihla další rána. Při výbuchu té radiostanice zahynula její kamarádka Yinka Owino. Ležely vedle sebe v lazaretu. Měla jsem Yi moc ráda. Svěřovaly jsme si svá tajemství.“

„Upřímnou soustrast. Ta nehoda musela být hrozná...“ špitl a chtěl ještě něco dodat, ale nestihl to.

„NA NAŠÍ PANÍ!“ ozval se první halasný přípitek, za nímž následovaly další a s nimi prohlížení přivezených darů. Muži do sebe lili nejprve šampaňské, později přešli na vodku. Přítomné ženy se vesměs přípitků nezúčastnily a pomalu usrkávaly víno. Mládež popíjela ovocné šťávy. Servírky v tradičních ruských oděvech přinášely neúnavně nové chody; zvěřinu, ryby a další. Nechyběl ani kaviár, zmrzlina s brusinkami, pražené ryby, marinované maso a také záplava čerstvé zeleniny, prostě vše, co patřilo k tradičním místním hostinám.

Rievan se bavil s Akilou. Dozvěděl se od ní, že je jí dvanáct. Chvíli si povídali o svých zkušenostech se Ž'pan, zemí vycházejícího slunce, a Rievan přitom kradmo pozoroval tátu. Počítal mu vypité sklenice a docházel k nebezpečně vysokým číslům.

„To je smršť! Táta bude chrochtat,“ povzdechl si. „Máte tady tohle pořád?“

„V Rusku se pije dost, ale na Nastasje výjimečně,“ konstatovala Akila. „Absy je napůl Arabka, přímo arabská princezna.“

„Kecáš?!“ vydechl udiveně a s uznáním se díval na opilého tátu, důvěrně se tisknoucího ke své bývalé lásce. Současně poslouchal Akilu. Vyprávěla mu, že matka Absy utekla do Ruska před nepokoji ve své